

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 122**

November 2014

Kære venner.

Selv om det er lidt tidligt, vil jeg ønske jer alle en glædelig jul og et godt nytår.

Regnskabet for 2014 tegner til at blive rigtig fint takket være store donationer fra Spejdernes Genbrug i Farum og Dansk El-forbunds Københavnsafdeling. Men det kniber lidt med at få midler fra helt almindelige mennesker, så jeg beder alle om at gøre en indsats for at skaffe flere medlemmer. Lakshmi Ashram er absolut stadig værd at støtte.

Jeg har lavet en lille folder om Lakshmi Ashram. Den kan rekvireres og evt. gives til ens familie og venner.

Sanchar 122 bringer følgende artikler:

- Gandhi Jayanti 2014 – Gandhis fødselsdag af Kanti Behn
- Mine inderste ønsker og tanker af Asha Mahra
- Mine erfaringer af Tara Koranga
- Besøg i Lakshmi Ashram af Lone Poulsen

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: **lone-poulsen@comxnet.dk**

SANCHAR 122

Gandhi Jayanti 2014 – Gandhis fødselsdag

Kanti Bhatt

Gandhi Jayanti den 2. oktober 2014 begyndte med stor begejstring. Vi havde erfaret fra aviserne, at dette år skulle Gandhi Jayanti fejres meget mere end på sædvanlig vis. Vores premierminister, Shri Narendra Modi, havde taget Gandhis konstruktive program om renlighed op og sat et nyt mål for nationen. Gandhi Jayanti er traditionelt en officiel fridag, men den var blevet ændret til en 'Arbejdsdag' med overskriften 'Renlighedsdag', meget vigtigt for et land som Indien. Premierministeren tog selv fat i en kost og blev set i gang med at feje, og regeringens medarbejdere blev ligeledes inspireret til at feje og gøre rent på kontorerne. Denne bevægelse vil også sætte fart i kampen for frigørelse af "fejermændene", the '*bhangis*'.¹

I år i dagene lige før Gandhi Jayanti var der arrangeret en renlighedskampagne en eftermiddag i Kausani, mens der en anden eftermiddag var organiseret et nyt initiativ, en kunst- og talekonkurrence blandt eleverne på de lokale skoler. Disse to konkurrencer var hårde, men iveren og begejstringen hos børnene gør enhver opgave let. De fleste af vores elever, store som små, ønskede at deltage i konkurrencerne. Men arrangørerne havde besluttet, at kun otte elever fra hver skole kunne deltage i hver af de to konkurrencer, så vi måtte udvælge, hvem der skulle være med.

Vores elever forberedte – foruden at udføre deres daglige arbejde – med hjælp fra lærerne deres taler og billedkunstarbejder såvel som deres sange, danse og sketcher. Jeg nød virkelig at hjælpe de små elever. Payal og Palak lærte hurtigt deres taler udenad og talte meget klart og tydeligt. På bare to dage reciterede Payal sin tale flydende med en meget klar og stærk stemme. Palak gjorde sig også rigtig umage. De reciterede deres taler foran hele Ashramfamilien på et aftenmøde, og den opmuntrende applaus, de modtog, gjorde dem begge endnu mere ivrige.

Alle i Ashrammen ventede utålmodigt på den 2. oktober. Tidligt om morgenen samledes vi – store og små piger sammen med lærerne og de andre medarbejdere i det smukke daggrø på gårdspladsen foran skolen klar til the *Prabhat Pheri* (Daggrysmarchen). Med sangene "Mahatma Gandhi Amar Rahe", "Lal Bahadur Shastri Amar Rahe" satte marchen sig i gang med børnene i rad og række to og to.

Da de gik ud af ashramlågen, sang de en sang, der skal vække daggrøet. Alle havde en følelse af en ny begejstring, en ny glæde, et nyt liv. Ved den næste krumning på stien brød de ud i en anden sang, der også skal vække daggrøet. Fra tid til anden blev sangene afbrudt af talekorene "Længe Leve Moder Indien", "Længe Leve Mahatma Gandhi", mens de vækkede folk i husene, som de passerede. Denne lange række af Sarala Behns og Radha Behns elever, der vandrede ned ad den bugtede sti, så så smuk ud, at man ikke kunne få øjnene fra den. De sang stadig, mens de fortsatte turen ned ad bjergskrånningen, og endelig nåede de vejen i Kausani. Her ventede lederen af Anasakti Ashram, Shri Rajendra Mishra, og adskillige andre på at byde os velkommen. Nu startede alle på at synge en berømt sang, som inspirerer både dem der synger og dem der lytter til Gandhis ikke-volds-filosofi. Klangene ekkoede gennem markedet. Alle ved korsvejen blev vækket af sangene.

¹ Der bliver set ned på fejermændene. Arbejdet udføres af kasteløse.

Derfra startede vi opstigningen ad den snoede vej mod Anasakti Ashram. Vi passerede drejningen ved Udyog Mandir (værkstedet) og Sarala Behn Museet, og så bragte en ny skarp drejning os ind mod hotellerne og forbi the District Board Bungalow, og vi kom ind på gårdspladsen ved Anasakti Ashram.

Kanti Didi forrest med den lyslilla trøje

De, der deltog i daggrysmarchen, var stillet op på række efter alder fra lille Khushbu og Chandra til Kanti Didi, som er 79 år gammel. Alle bevægede sig fremad skridt for skridt – inspireret af forståelsen for, at 'Gandhi er ikke blot et individ, men en måde at tænke på'. Der var en pragtfuld udsigt over Himalaya-tinderne fra Anasakti Ashram, og på gårdspladsen er der en fin statue af Mahatma Gandhi og også af hans 'Tre Aber', som lærer os: "Se ikke noget dårligt, hør ikke noget dårligt, sig ikke noget dårligt".

Skønt Gandhi i forvejen burde være i vore hjerter, så blev en særlig følelse vakt i vore hjerter bare ved at sætte foden på dette sted, der er gjort helligt ved berøringen af Gandhis fødder². Når man kiggede ud over Katyur-dalen nedenfor og de høje grønne skråninger, så lød Gandhis ord sande: "Kausani er Indiens Svejts".

Vi gik ind i salen tilegnet mindet om Gandhi, hvor hele gulvet er dækket af smukke tæpper. Væggene er smykket med billeder fra Gandhis liv, som præsenterer hans udødeliggjorte budskab om fred og ikke-vold. Alle børnene satte sig stille og roligt ned på række på gulvet, og hele salen blev fyldt af en andagtslignende atmosfære, mens vi ventede på, at det skulle begynde. Så lød der en røst fra det ene hjørne: "*Før os fra det uvirkelige til det virkelige*". Alle sang enstemmigt med i: "*Før os fra mørket ud i lyset*" og sang den lange "All Faiths prayer". Salen genlød af den smukke lyd af Gandhis elskede hymne, "*Vaishnav Jan To Tene Kahiye*" og den højt elskede sang "*Ragupati Raghava*". Hele salen fordybede sig i Gandhis ånd. Foran var der et meget stort portræt af Gandhi, så det næsten føltes, som om han selv var til stede.

Meenakshis smukke stemme, der sang "*Aaya Dwar Tumhare*", rørte virkelig ens hjerte, og Sumans søde stemme fulgte hende, hvilket gjorde hymnen endnu smukkere, når hun sang den

² Gandhi opholdt sig på Anasakti Ashram i 1929

anden linie *“Rama Aaya Dwar Tumhare”*. Atmosfæren i salen var vidunderlig. Pigernes søde stemmer øgede stemningen i salen.

Fra klokken elleve til tolv var der en essaykonkurrence, som elever fra forskellige skoler deltog i. Fra klokken halvtre om eftermiddagen begyndte et underholdningsprogram på en scene, der var opstillet på gårdspladsen uden for Anasakti Ashram under en stor markise, der var hængt op for at beskytte mod solen. Atmosfæren på Gandhis fødselsdag gjorde indtryk på alle. Gandhi var der virkelig for alle – rig og fattig, kvinder og mænd, børn og gamle, folk fra alle kaster, fra alle lande. I det hele taget er han en sand apostel for menneskeheden, og han er en sand tjener for Indien.

Ved slutningen af programmet blev vinderne udråbt. Hovedgæsten, kommandøren fra Signals Regiment Enheden i Kausani, der var inspireret af vore pigers ligefremhed, var fuld af rosende ord til dem. I år modtog vore elever et pænt antal priser. Skemaet nedenfor viser detaljerne over de modtagne priser. Lakshmi Ashrams optræden blev også bedømt som den bedste, hvor 10. og 12. klasse opførte et skuespil om Gandhis Saltmarch, mens 11. klasse præsenterede en traditionel Gujarati Dadya folkedans.

Navn	Klasse	Alder	Konkurrence	Placering
Payal	4	10	Tale	Første
Palak	5	11	“	Anden
Diksha	8	14	“	Første
Meenakshi	11	16	“	Første
Manisha	9	15	Maleri	Anden
Diksha	8	14	Essay	Første
Meera	5	11	“	Første
Kusum	5	11	“	Første

Mine inderste ønsker og tanker

Asha Mahra

Da jeg havde afsluttet min eksamen efter 10. klasse, var min mor og far ikke parat til at give mig lov til at fortsætte mine studier. Jeg tænkte, at hvis jeg ikke kunne læse videre, så ville der ikke rigtig være noget i livet, fordi det at studere er den første chance i mit liv. Mit liv var ved at forsvinde; hvis jeg nu skulle være ligeglad, så ville dette liv bare ikke komme tilbage igen og igen. Jeg tænkte: "Hvad skal jeg gøre?" I adskillige dage sad jeg hensunken i dybe tanker. Manju Didi fra min landsby gav mig den ide at læse videre i Kasturba Mahila Utthan Mandal, Lakshmi Ashram i Kausani. Jeg blev meget glad. Manju spurgte min far, om jeg skulle fortsætte med at studere eller ej. Min far sagde til hende: "Min pige, hvordan skal jeg kunne støtte hendes uddannelse, når mine vilkår ikke er gode?" Manju Didi sagde, at hun ville hjælpe. Jeg spurgte selv min far, og så sagde han: "Min datter, jeg er ikke i stand til at lade dig uddanne. Kig på mine vilkår." Jeg svarede: "Men, far, hvordan skal så leve mit liv? Overalt er jeg omgivet af vanskeligheder."

Jeg fortsatte i hemmelighed med at ringe til Manju Didi. Jeg ringede, når der ikke var nogen, der så det, for min far havde forbudt det. Jeg sagde til min far: "Far, vær sød og sørg for, at jeg bliver uddannet. Jeg vil arbejde hårdt, og mine anstrengelser vil bære frugt." Men han blev ved med at afslå. I syv dage nægtede jeg at spise, og i syv dage kunne jeg ikke sove. Mine forældre stillede mad foran mig, men jeg sagde, at som situationen var, ville jeg ikke spise, før de bragte mig til Lakshmi Ashram. Min far sagde: "Du har aldrig været nogen steder, hvad er der sket med dig?" Jeg svarede: "Far, hvorfor sagde du, at jeg kunne følge Manju Didi?" Jeg fortalte ham, at han en dag ville se frugterne af mine anstrengelser, og at de, der gør sig umage i livet, aldrig lider nederlag. Jeg sagde også til min far, at hvis han ikke ønskede, at jeg skulle uddannes, hvordan kunne han så tillade, at min bror blev uddannet. Min far svarede, at vi var begge lige. Jeg fortalte ham, at Lakshmi Ashram ville forme mit liv.

En dag fik Manju Didi arrangeret, at jeg kunne tale med Radha Didi i telefonen, og den næste dag arrangerede jeg, at min far skulle tale med hende i telefonen. Radha Didi sagde til min far, at han skulle bringe mig til Lakshmi Ashram. Min stædighed bragte mig til ashrammen. En dag fik jeg den ide, at jeg ville fortsætte mine studier og ende med at blive rektor på en skole, og at jeg engang ville blive i stand til at hjælpe min mor og far med at uddanne min bror, så at han også ville komme frem i livet. Min far sagde, at hvis han bare havde penge nok, så kunne han gøre lige, hvad han havde lyst til. Jeg fortalte ham, at alt ville ende godt.

Jeg kom til ashrammen som resultat af mit eget inderste ønske, og nu lærer jeg en hel masse, meget mere end jeg nogensinde kunne have lært derhjemme. Da jeg startede her, fortalte min far mig, at jeg ville finde det meget hårdt. Jeg sagde, at den første dag ville blive meget hård, men at allerede fra den anden dag ville det blive meget lettere. Jeg tænker tit, at jeg kom her på

grund af min stædighed. Jeg vil lære at stå på mine egne ben, så mine forældre og alle andre vil blive meget glade. Så vil alle bekymringerne i mit hoved forsvinde helt. *Jeg vil stå på egne ben!*

Mine erfaringer

Tara Koranga

Den 15. september 2014 kl. elleve om formiddagen tog Pushpa og jeg af sted med bussen til Kathgodam. Vi nåede til Kathgodam station kl. halvsyv den aften, hvorfra vi fortsatte vores lange rejse med tog. Vi nød de forskellige udsigter på turen, og vi ankom d. 18. september kl. halvti om aftenen til Kanyakumari station, hvor Dr. Menon selv var kommet for at tage imod os. Vi følte os begge meget trygge ved at møde ham, og vi tog videre sammen med ham til Vivekananda Kendra, hvor der var arrangeret kost og logi til os.

Omkring kl. ni om morgenen d. 19. september tog vi til Vivekananda Rock til den officielle indvielse af en fem-dages national ungdomslejr. Deltagerne i ungdomslejren, sejlede sammen med lejrlederen og lærerne til Vivekananda Rock. Da vi nåede derud, havde jeg en hel masse forestillinger i mit hoved. Det var min allerførste oplevelse at se sådan et sted placeret på havet. Vivekananda Rock ligger ud for den sydlige spids i Indien tæt ved Kanyakumari, hvor Det arabiske Hav, Den bengalske Bugt og Det indiske ocean mødes. Det var bemærkelsesværdigt på grund af dets skønhed og renlighed. At se dette inspirerende sted bragte en følelse af fred i sjælen.

Disse dage var meget vigtige for mig. Temaet for lejren var "Mine drømme for Indien", et emne som appellerede meget til mig. I fem dage var der meget interessante diskussioner om emner som – Hvad tænker vi om Indien? Hvilken slags Indien ønsker vi at se i fremtiden? Jeg var parat til at udtrykke mine egne inderste følelser. I løbet af lejren fik jeg forskellige oplevelser og erfaringer, som:

- Dette var min første lange rejse.
- Jeg fik lejlighed til at bo nogle dage med nye venner og på et nyt sted.
- Jeg kom til at lære livsformer, kogekunst og sprog at kende – helt anderledes end i min egen stat.
- Jeg udvekslede ideer med unge på min egen alder fra andre stater.

- Ved at lytte til samtalerne mellem de andre, som deltog i lejren, blev jeg opmuntret til at udvide cirklen for mine egne aktiviteter.
- Jeg fandt svar på en række spørgsmål, der trængte sig på i mit sind.

Alt i alt fik jeg i de fem dages lejr inspiration til, hvilke bestræbelser jeg personligt kan udføre for at gøre Indien endnu bedre. Nu må jeg selv tage fat. Nu har jeg en interesse i at deltage i at lære om sådanne stimulerende emner i fremtiden. Alle arrangementerne på kurset i ungdomslejren var fortrinlige.

Deltagere i ungdomslejren – arrangørerne står til venstre

Jeg udtrykker min dybeste taknemmelighed til alle dem, som inspirerede mig til at udnytte denne mulighed. Disse få ord er utilstrækkelige til at udtrykke mine følelser. De rækker kun til et lille forsøg!

Besøg i Lakshmi Ashram

Lone Poulsen

Den 13. oktober om eftermiddagen ankom min familie og jeg til Lakshmi Ashram. Neema og David stod klar nede ved vejen for at modtage os. Vi skulle være på ashrammen i fem dage. Det blev et meget dejligt besøg. Vi blev modtaget og behandlet meget hjertevarmt og blev virkelig forkælet, selv om alle havde meget travlt på grund af græshøsten. Gæsteminister Manju var fantastisk i sin omsorg for os – så her skal lyde en STOR TAK til hende.

På andendagen startede det med at regne ved frokosttid, men alle de vejrkyndige kunne fortælle os, at i oktober er det blot byger, som hurtigt holder op igen. Det gjaldt dog ikke i år! I halvandet døgn silede regnen ned uafbrudt. David, som har lavet vejroptegnelser i mange år, kunne ikke mindes, at dette var sket før. Som han sagde: "Det er helt udsædvanligt, men ikke umuligt!" Han kunne dagen efter fortælle, at det havde regnet sådan over hele Nordindien – fra Delhi og op over Himalaya –

”western disturbance” kaldte han det. Regnen stoppede sent om aftenen, og det blev stjerneklart, så næste morgen viste Himalaya-tinderne sig fra deres allersmukkeste side. Heldigvis led græshøsten ingen skade.

Den 16. oktober fejrede vi Radha Didis fødselsdag med kheer (sød risengrød) til dessert ved frokosten, og nedenstående familiefoto blev taget. Om aftenen underholdt pigerne os efter aftenmødet med smukke sange, flotte danse og en vanvittig morsom sketch. Den berømte stokkedans blev udført af de store piger, men selv de små piger havde lært noget af den. Den 18. tog vi afsked med ashrammen – vemodigt, og vi savner dem alle sammen meget. Det var en dejlig oplevelse.

På vej til Simkholi besøgte vi Sarala Behn Museet og Biblioteket. Vi var imponerede over begge dele. Museet var meget inspirerende. Billederne på væggene fortalte Sarala Behn historie og filosofi. Jeg er sikker på, at alle besøgende her vil forlade museet med mange tanker i hovedet. Biblioteket var også vældig flot. De har virkelig fået en stor samling bøger, og det var samtidig meget pænt og ordentligt. Der er stadig arbejde at udføre på værkstedet i bygningen, men allerede nu kunne man få et indtryk af det. Der er ingen tvivl om, at Pooran Bhai har lavet et stort arbejde her. På øverste etage har B2R (Business to Rural) til huse. Her blev en masse unge mennesker undervist i brugen af computere. Måske vil nogle af Lakshmi Ashram pigerne en dag blive uddannet her.

*Lakshmi Ashramfamilien ønsker alle
en glædelig jul og et godt nytår!*

I næste nyhedsbrev Sanchar 123 bringer vi en dagbogsbeskrivelse fra Marie Thøgers besøg i marts i Lakshmi Ashram. Det udkommer inden generalforsamlingen og bruges som optakt til mødet.